

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **SEIC TECHNOLOGY s.r.o.**, se sídlem Pražákova 1008/69, Brno, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 12. 2020, č. j. 72 A 42/2019 - 38,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2019, č. j. KUZZL-40243/2019-2.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 4. 2019, sp. zn. MUVS-S 24681/2018/OSA, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 21. 7. 2018 v 22:17 hodin na pozemní

komunikaci silnice I. třídy č. 57, Potůčky u č. p. 179 ve směru jízdy od obce Jablunka směrem k obci Ústí blíže neustanovený řidič řídil vozidlo provozované stěžovatelkou a automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy byla tomuto vozidlu naměřena okamžitá rychlost 73 km/h po odečtu tolerance 3 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, která je v daném úseku stanovena svislou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, tak byla překročena o 23 km/h.

[3] Správní orgán I. stupně zaslal dne 24. 7. 2018 stěžovatelce výzvu k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve výši 800 Kč. V reakci na tuto výzvu stěžovatelka sdělila, že v předmětné době řídil vozidlo pan A. T., narozen dne X, bytem K. R., K.i, D., I. r. Výzvu k podání vysvětlení této osobě se nepodařilo na uvedené adrese doručit. Správní orgán I. stupně tedy dne 31. 1. 2019 uložil stěžovatelce příkazem pokutu ve výši 2 000 Kč; proti tomuto příkazu stěžovatelka brojila odporem a zároveň uvedla, že měl vozidlo k dispozici pan M. Ř., bytem H. n. 69/332, O. Správní orgán I. stupně následně vydal výše citované rozhodnutí o přestupku ze dne 18. 4. 2019, v jehož výroku uvedl, že se stěžovatelka přestupku dopustila jako provozovatelka vozidla registrační značky X. Poté, co stěžovatelka podala odvolání, založil správní orgán I. stupně do spisu usnesení ze dne 31. 1. 2019 o odložení řízení ve věci pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje, s tím, že se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. O tom, že bylo toto usnesení založeno do spisu, informoval správní orgán I. stupně stěžovatelku s odůvodněním, že k založení nedošlo ke dni 31. 1. 2019 kvůli administrativnímu pochybení. Dne 10. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně opravné rozhodnutí, v němž uvedl, že ve výroku rozhodnutí o přestupku ze dne 18. 4. 2019 nebylo uvedeno, že se stěžovatelka dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a proto bylo nutno tento nedostatek zhojit opravným rozhodnutím. Ve výroku tohoto opravného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že jak v původním, tak v novém znění výroku rozhodnutí o přestupku se stěžovatelka přestupku dopustila jakožto provozovatel vozidla registrační značky X.

[4] Napadeným rozhodnutím žalovaný neshledal námitky stěžovatelky důvodnými, a proto její odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[5] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u krajského soudu, který ji však jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V žalobě namítala, že v důsledku opravného rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019 bylo ve výroku o vině konstatováno, že se přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dopustila v souvislosti s provozováním vozidla registrační značky X. Vozidlo s takovou registrační značkou však stěžovatelka nikdy neprovozovala. Dále vyjádřila názor, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, pokud vydal usnesení o odložení řízení o přestupku řidiče teprve poté, co rozhodl o přestupku provozovatele vozidla, a rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť toto pochybení aprobovalo. Správní orgány též nedostatečně zjistily skutkový stav, když se nijak nezabývaly otázkou, zda byla na místě spáchání přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti dopravní značka B20a s číslicí 50. V tomto ohledu je nepostačující, že žalovaný pouze odkázal na znalost z úřední činnosti, byť uvedl dvě spisové značky jiných věcí, z nichž o existenci dopravního značení věděl.

pokračování

[6] Podle krajského soudu nemělo chybné uvedení registrační značky vozidla v opravném rozhodnutí vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V rozhodnutí o přestupku ze dne 18. 4. 2019 (opravované rozhodnutí) správní orgán I. stupně uvedl registrační značku vozidla správně ve výroku i v odůvodnění a ta koresponduje též s podklady rozhodnutí. O totožnosti skutku tak není pochyb.

[7] Pokud správní orgán I. stupně nevydal usnesení o odložení řízení ve věci pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje, dříve, než vydal rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, jedná se o vadu řízení, která ovšem nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Podstatné bylo, že správní orgán I. stupně správně provedl kroky nezbytné ke zjištění totožnosti pachatele přestupku (řidiče). I v případě, že by správní orgán I. stupně založil do spisu usnesení o odložení věci dříve, nic by se na dalším procesním postupu nezměnilo.

[8] Za důvodnou krajský soud neshledal ani námitku neprokázání existence dopravní značky B20a omezující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h. Existenci této dopravní značky osvědčuje oznámení o přestupku a výstup z rychloměru včetně fotografie vozidla s údajem o nejvyšší povolené rychlosti. Není žádná indicie, proč by nemělo být možno skutečností zaznamenaným strážníky důvěřovat, a oznámení o přestupku spolu s výstupem z rychloměru a fotografií s údajem o nejvyšší povolené rychlosti tak v daném případě zcela dostačují. V posuzovaném případě tento závěr platí tím spíše, že žalovanému i krajskému soudu jsou z úřední činnosti známy další případy porušení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (sp. zn. 72 A 32/2019 nebo sp. zn. 72 A 35/2019).

III. Kasační stížnost

[9] Stěžovatelka rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i napadená správní rozhodnutí obou stupňů a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[10] Namítala, že žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupu provozovatele vozidla registrační značky X, nicméně v důsledku opravného rozhodnutí byla stěžovatelka uznána vinnou spácháním tohoto přestupku ve vztahu k vozidlu registrační značky X. Přitom stěžovatelka nikdy nebyla provozovatelem tohoto vozidla.

[11] Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť podle tohoto ustanovení lze projednat přestupek provozovatele vozidla jen v případě, že správní orgán I. stupně odložil věc pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje. Usnesení o odložení však bylo vydáno teprve po vydání rozhodnutí o přestupku stěžovatelky, a jde tedy o nezhojitelnou vadu. Navíc správní orgán I. stupně toto usnesení vydal a zařadil do spisu v reakci na odvolání stěžovatelky a uvedl účelově nepravdivě, že bylo usnesení vyhotoveno dne 31. 1. 2019, ale pouze z důvodu administrativního pochybení nebylo zařazeno do spisu. Podle stěžovatelky se správní orgán I. stupně tímto uchýlil k podvodu a účelovému lhaní, což není v souladu s očekávanými kladenými na činnost správních orgánů.

[12] Správní orgány podle mínění stěžovatelky nerozhodovaly na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Existenci dopravního značení B20a omezujícího nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h nijak nedokazovaly, pouze odkázaly na znalost z úřední činnosti, přestože stěžovatelka namítala, že v místě měření tato dopravní značka nebyla. Takový postup je však v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 2 As 345/2019 - 36, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že existenci dopravního značení nelze prokazovat pouze s odkazem na znalost s úřední činnosti, aniž by správní orgány či soud uvedly, z jaké konkrétní činnosti a jak se o dopravním značení dozvěděly. Poukázala též na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že je v místě spáchání přestupku dopravní značka B20a s číslicí 70, a nikoliv s číslicí 50. Krajský soud rovněž pochybil, neboť postupoval obdobným způsobem.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že mu stěžovatelka předkládá k posouzení tyto otázky: (i) vadu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v uvedení nesprávné registrační značky vozidla, (ii) vadu řízení spočívající v absenci včasného vydání usnesení o odložení věci pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje, a (iii) nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně existence značky B20a omezující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/h v místě měření.

[17] Ad (i) Stěžovatelka tvrdí, že v důsledku opravného rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019 byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla ve vztahu k vozidlu registrační značky X, přičemž však provozovatelkou tohoto vozidla není. Krajský soud k této otázce uvedl, že totožnost skutku je nepochybná, neboť na veškerých podkladech pro rozhodnutí i ve výroku a odůvodnění původního (opravovaného) rozhodnutí správního orgánu I. stupně uváděl správnou registrační značku vozidla, jehož provozovatelem stěžovatelka byla, a to X.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že smyslem vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je nejen přestupci sdělit, za jaké jednání je postihován, ale především dostatečně konkretizovat skutek natolik určitě, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem, neboť právě výrok zakládá překážku věci rozhodnuté (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2018, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Jak tedy správně uvedl krajský soud, pro posouzení důvodnosti námítky je stěžejní, zda lze mít pochybnosti o totožnosti skutku. Zdejší soud považuje za rozhodné, že ve

pokračování

výroku původního (opravovaného) rozhodnutí byla uvedena správná registrační značka X a z opravného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se změna nemá týkat registrační značky. To vyplývá jednak z odůvodnění, kde je uvedeno, že jedinou změnou výroku je uvedení relevantního zákonného ustanovení o přestupku, a jednak též ze samotného výroku opravného rozhodnutí – ačkoliv byla v opravovaném rozhodnutí o přestupku uvedena vždy správná registrační značka, ve výroku opravného rozhodnutí je nesprávná registrační značka X uvedena jak u původního (opravovaného), tak u nového znění výroku. Je tak zřejmé, že se jedná o pouhou chybu v psaní, která v daných okolnostech nezakládá pochybnosti o totožnosti skutku, jak správně uzavřel krajský soud.

[19] Ad (ii) Stěžovatelka namítá, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, když řízení ve věci pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje, neodložil předtím, než zahájil řízení o přestupku stěžovatelky coby provozovatele vozidla. Krajský soud uznal, že se jednalo o vadu řízení, nicméně dospěl k závěru, že nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[20] Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že smyslem uvedeného ustanovení je zajistit, aby správní orgány stíhaly primárně přímo pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje, a provozovatele vozidla stíhaly teprve v případě, že se navzdory snaze správního orgánu nepovede totožnost této osoby zjistit. V nyní posuzované věci není pochyb, že správní orgán I. stupně tyto nezbytné kroky podnikl – zaslal výzvu k podání vysvětlení na stěžovatelkou uvedenou adresu v Indické republice a poté, co se na dané adrese nepodařilo písemnost doručit, zahájil řízení o přestupku stěžovatelky coby provozovatele vozidla. Je evidentní, že stěžovatelka se snažila touto cestou řízení o přestupku obstruovat – poté, co správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku, uvedla další adresu jiné osoby, která měla mít vozidlo k dispozici. Za takové situace postupoval správní orgán I. stupně v souladu s judikaturou zdejšího soudu, pokud se o další kontakt osoby v zahraničí či další uvedené osoby přestupce již nepokoušel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019 - 36, zejm. bod [21] a tam citovanou judikaturu).

[22] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje za podstatné, že správní orgán I. stupně splnil svou povinnost podniknout nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče vykazuje. Zajisté je vadou řízení, že správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem nezaložil do spisu usnesení o odložení věci předtím, než zahájil řízení o přestupku stěžovatelky – to však nesporně ani žalovaný, ani krajský soud. Pouze pokud by v důsledku této vady mohlo být vydáno jiné rozhodnutí a vydané rozhodnutí by kvůli této vadě mohlo být nezákonné, je namíste napadené rozhodnutí zrušit pro podstatnou vadu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39). Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, jak rovněž konstatoval krajský soud ve shodě s žalovaným.

Tuto skutečnost stěžovatelka nijak nereflektuje a v žalobě ani v kasační stížnosti nespecifikuje, proč by podle jejího názoru mělo být samotné rozhodnutí o přestupku v tomto ohledu nezákonné, resp. jak se vada negativně projevila na jejích právech. Zde je třeba upozornit, že se usnesení o odložení věci pouze poznamenává do spisu (§ 93 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů), a stěžovatelka by tak proti němu stejně nemohla brojít odvoláním [§ 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Je tak zřejmé, že i v případě absence této vady by vedlo řízení k vydání téhož rozhodnutí, které pro tuto vadu nelze považovat za nezákonné.

[23] Nad rámec nezbytného odůvodnění zdejší soud dodává, že se nemůže ztotožnit s výtkami stěžovatelky, že pokud v reakci na odvolání vydal správní orgán I. stupně antedatované usnesení o odložení věci, šlo z jeho strany o podvodné jednání a účelové lhaní. Z obsahu spisu vyplývá, že se skutečně jednalo o administrativní pochybení bez vůle stěžovatelku jakkoliv poškodit. Na toto usnesení totiž správní orgán I. stupně odkazuje i v rozhodnutí o přestupku či v protokolu o projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného ze dne 18. 3. 2019 (obě písemnosti byly vydány před podáním odvolání), a je tak zřejmé, že bylo usnesení o odložení řízení sice vyhotoveno včas, nicméně pouze v důsledku administrativního pochybení bylo do spisu založeno teprve v reakci na podané odvolání bez jakéhokoliv stěžovatelkou podsouvaného zavrženíhodného úmyslu, což však na zákonnost rozhodnutí ve věci samé nemělo vliv, jak bylo vysvětleno výše.

[24] Ad (iii) Stěžovatelka tvrdila, že v místě měření rychlosti nebylo odpovídající dopravní značení. Existenci dopravního značení podle ní správní orgány neprokázaly. Krajský soud odkázal na to, že omezení nejvyšší povolené rychlosti vyplývá z některých podkladů rozhodnutí dodaných Městskou policií Vsetín, přičemž strážníkům nemá důvod nedůvěřovat; to podle krajského soudu platí tím spíše, že mu je omezení nejvyšší povolené rychlosti na daném místě známo z jiných řízení (konkrétně sp. zn. 72 A 32/2019 a sp. zn. 72 A 35/2019). Stěžovatelka kontruje, že přestupek nezaznamenali strážníci, ale automatizovaný měřicí systém, a že existenci dopravního značení nelze prokázat obecným odkazem na znalost z úřední činnosti. Správní orgány tedy podle stěžovatelky nezjistily skutkový stav dostatečně v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě není důvod o existenci odpovídajícího dopravního značení v místě měření pochybovat. Stěžovatelka se nijak nevyjadřuje k podkladům, na jejichž základě měl krajský soud za prokázané, že na daném místě dopravní značení skutečně bylo, a Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbývá než bez dalšího přitakat krajskému soudu, že ve správním spise základní indicie o omezení nejvyšší povolené rychlosti na rychlost 50 km/h značkou B20a jsou založeny. Není ostatně třeba, aby ve správním spise byl obsažen přímý důkaz o existenci dopravní značky na konkrétním místě v konkrétní čas; postačí, pokud její existence vyplývá z vícera nepřímých důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 6 As 116/2020 - 42). Existenci odpovídajícího značení v místě a čase měření tak zdejší soud má s přihlédnutím ke všem okolnostem případu za dostatečně podloženou. K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že přestupek nezaznamenali strážníci, ale automatizovaný měřicí systém, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato skutečnost na věci nic nemůže změnit, neboť automatizovaný měřicí systém byl strážníky městské policie spravován.

pokračování

[26] V daném případě zcela obecné tvrzení stěžovatelky, že dopravní značka na místě nebyla, není způsobilé vyvolat pochybnosti o existenci dopravního značení. Zde je třeba připomenout, že se stěžovatelka již v řízení před správními orgány dopouštěla obstrukčního jednání, neboť uvedla jako řidiče vozidla v dobu spáchání přestupku nekontaktní osobu údajně žijící v Indické republice a po zahájení správního řízení bez jakéhokoliv vysvětlení uvedla jako řidiče další osobu. Rovněž její argumentace spočívá ve zjevně účelovém exponování formálních pochybení správních orgánů, která se do práv stěžovatelky ani nemohla negativně promítnout. Věrohodnost svého tvrzení o absenci dopravního značení tak svým procesním postupem sama významně snížila.

[27] Naopak o snaze správních orgánů naplňovat účel zákona o pozemních komunikacích bez jakéhokoliv znevýhodňování stěžovatelky nemá Nejvyšší správní soud pochyb. Vhodné je též připomenout, jak žalovaný upozornil ve vyjádření k žalobě, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti stěžovatelkou provozovaným vozidlem došlo na silnici I. třídy, kde v souladu s § 6 odst. 2 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, musí být kontrolováno dopravní značení dvakrát týdně, a je tedy zřejmé, že pokud by dopravní značka v místě měření byla odstraněna nebo poškozena, žalovaný by o takové skutečnosti musel vědět – tomu však nic nenasvědčuje.

[28] Za situace, kdy zjištěný skutkový stav (omezení nejvyšší povolené rychlosti) nebyl relevantně zpochybněn, neměli žalovaný ani krajský soud důvod provádět žádné další důkazy ani podrobně stěžovatelce vysvětlovat, jak se dozvěděli o omezení nejvyšší povolené rychlosti značkou B20a v daném místě. Pokud žalovaný a krajský soud odkázali na jiná konkrétní řízení, v nichž řešili omezení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě, pouze tím podpořili přesvědčivost svých rozhodnutí, nejednalo se však o způsob, jak se vyhnout dokazování zjištěného skutkového stavu; o něm totiž neměli relevantních pochyb. Absence popisu, jak se žalovaný či krajský soud dozvěděli o existenci dopravního značení, by mohla nezákonnost rozhodnutí zapříčinit, pokud by znalost z úřední činnosti byla stěžejním zdrojem poznání skutkového stavu (co se týče požadavků na použití znalosti z úřední činnosti jako stěžejního důkazu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129, č. 2038/2010 Sb. NSS). Tak tomu ovšem, jak již bylo výše uvedeno, v souzené věci nebylo.

[29] Již jen z uvedených důvodů je odkaz stěžovatelky na výše citovaný rozsudek č. j. 2 As 345/2019 - 36, v němž zdejší soud správním orgánům vytkl, že pouze obecně odkázaly na znalost dopravního značení z úřední činnosti, nepřipadný. V citovaném případě navíc Nejvyšší správní soud neměl důvod považovat tvrzení o absenci dopravního značení za ryze účelové, neboť se přestupce v dané věci aktivních obstrukčních praktik nedopouštěl, a jeho tvrzení tak bylo s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Nadto v citovaném případě nezjistil Nejvyšší správní soud žádné indicie, které by poukazovaly na omezení nejvyšší povolené rychlosti na výši tvrzenou správními orgány. Rovněž se na rozdíl od posuzovaného případu jednalo o křižovatku a bylo zpochybněno, že omezení nejvyšší povolené rychlosti platilo po celé délce měrného úseku – vzhledem k tomu, že na křižovatce končí předchozí omezení nejvyšší povolené rychlosti (srov. § 3 odst. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích), bylo zcela zásadní, kde přesně se dopravní značení nacházelo, a pochybnosti o správnosti

rozmístění dopravních značek tak byly namístě. Je třeba též dodat, že v každé věci je nutno vycházet z obsahu spisu a okolností konkrétního případu.

[30] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že mu je z jeho úřední činnosti známo, že je v daném místě dopravní značka B20a s číslovkou 70, namísto číslovky 50, lze uvést jen to, že se evidentně jedná o chybu v psaní, neboť z kontextu celého rozhodnutí vyplývá, že je žalovaný ztotožněn s omezením nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h.

V. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 21. ledna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu